

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 16Co/368/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6414212451
Dátum vydania rozhodnutia: 05. 09. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ivica Hanusková
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2019:6414212451.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ivica Hanuskovej a sudcov Mgr. Štefana Baláža a JUDr. Alexandra Mojša v právnej veci žalobcu BL A., s. r. o., so sídlom A. XXX, XXX XX A., L.: XX XXX XXX proti žalovanému A., s. r. o., so sídlom A. XX, XXX XX N., L.: XX XXX XXX, v konaní o vydanie bezdôvodného obohatenia, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Žiar nad Hronom č. k. 7C/64/2014-262 zo dňa 26. 02. 2018, takto

rozhodol:

I. Rozsudok okresného súdu **p o t v r d z u j e**.

II. Žalovaný **j e p o v i n n ý** zaplatiť žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %, o výške ktorých rozhodne po právoplatnosti tohto rozhodnutia súd prvej inštancie samostatným uznesením.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom okresný súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 2.049,57 € s príslušenstvom titulom vydania bezdôvodného obohatenia aplikujúc ust. § 451 a nasl. Občianskeho zákonníka.

2. V odôvodnení napadnutého rozhodnutia okresný súd uviedol, že mal za preukázané, že strany sporu dňa 05. 10. 2011 uzatvorili zmluvu o úvere č. XXXXXXXXXX, na základe tohto dvojstranného právneho úkonu došlo zo strany žalovaného k zapožičaniu finančných prostriedkov vo forme úveru v prospech právnej predchodkyne žalobcu v celkovej hodnote 500,- €. Z dôkazného materiálu a zo samotnej zmluvy o úvere vyplynula pre súd okolnosť, že právna predchodkyňa žalobcu sa zaviazala uhrádzať poskytnutý úver v pravidelných mesačných splátkach vo výške po 82,- € o počte dojednaných splátok 12, a to počnúc dňom 14. 01. 2011, pričom odplata v zmluve bola dojednaná vo forme „príslušný poplatok“, ktorý predstavoval sumu 484,- €.

3. Okresný súd konštatoval, že vyššie uvedená zmluva o úvere má charakter spotrebiteľskej zmluvy, keď označený žalovaný je v danom prípade poskytovateľom úveru, a to poskytovateľom v rámci portfólia svojej obchodnej činnosti, teda poskytovateľom služby, ktorej prijímateľom bola v danom prípade právna predchodkyňa žalobcu. Na uvedenej právnej skutočnosti nič nemení okolnosť, že v zmluve o úvere bol ako účel úveru naznačený výkon povolania dlžníka. V čase uzatvárania zmluvy o úvere bola právne predchodkyňa žalobcu - dlžníčka na dôchodku, teda v žiadnom prípade nemohla použiť finančné prostriedky poskytnuté na základe zmluvy o úvere na výkon povolania, či na podnikateľskú činnosť. Okresný súd preto len doplnil, že v danom prípade išlo o zmluvu formulárového charakteru, ktorej obsah vyplňoval sám pracovník žalovaného s tým, že podľa názoru súdu neskúmal skutočný účel použitia finančných prostriedkov, a preto dospel k záveru, že uvedený účel bol zo strany žalovaného uvedený

úmyselne, aby dlžník bol eventuálne zbavený ochrany práv, ktoré mu priznávajú predpisy na ochranu spotrebiteľa na úseku ochrany spotrebiteľa.

4. Následne pristúpil okresný súd k preskúmaniu zmluvy o úvere cez prizmu obligatórnych náležitostí upravených zákonom č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov (ďalej v texte „zákon č. 129/2010 Z. z.“) a dospel k záveru, že zmluva o úvere neobsahuje zákonom ustanovené kogentné atribúty, pretože neobsahuje ročnú priemernú mieru nákladov, odplata je dojednaná len formou tzv. „poplatku“, neobsahuje údaj o konečnej splatnosti poskytnutého úveru. Vzhľadom na uvedené je preto úver poskytnutý žalobkyni nutné považovať za bezúročný a bez poplatkov v zmysle § 11 ods. 1 písm. a) zákona č. 129/2010 Z. z..

5. Okresný súd pri posudzovaní výšky odplaty vo forme tzv. „príslušného poplatku“ konštatoval, že uvedená odplata vo výške 484,- € predstavuje ročný úrok poskytovaného úveru až vo výške 96 %. Takúto výšku úroku resp. odplatu považoval okresný súd za rozpornú s dobrými mravmi, ak táto odplata označená ako príslušný poplatok prekračuje úrokovú sadzbu poskytovanú bankovými subjektmi na obdobné úvery. Navyše žalovaný na formulárovej zmluve nedal dlžníkovi ako spotrebiteľovi možnosť výberu. Právna predchodkyňa žalobcu - dlžník, ak chcela získať úver, musela súhlasiť s výškou poplatku, pričom výšku poplatku určoval jednostranne sám žalovaný a táto bola v hrubom nepomere oproti bežnému úročeniu pri poskytovaní finančných prostriedkov bankovými subjektmi.

6. Keďže vykonaným dokazovaním mal okresný súd za preukázané, že právna predchodkyňa žalobcu uhradila žalovanému titulom plnenia zo zmluvy o úvere sumu 2.549,57 €, okresný súd zaviazal žalovaného na vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 2.009,57 € po odpočítaní sumy 500,- €, ktorá suma bola poskytnutá spotrebiteľovi ako úver, aplikujúc ust. § 451 a nasl. Občianskeho zákonníka, a to spolu s úrokom z omeškania vo výške zákonného úroku platného v čase vzniku nároku v súlade s nariadením vlády SR č. 87/1995 Zb. v nadväznosti na ust. § 517 Občianskeho zákonníka.

7. Na záver okresný súd konštatoval, že sa vysporiadal i s námietkou žalovaného o miestnej nepríslušnosti konať vo veci, ako aj s jeho námietkou res iudicata v prejednávanej veci. Konštatoval, že medzi stranami sporu ide o spotrebiteľský vzťah medzi dodávateľom služby a spotrebiteľom, preto príslušným na prejednanie veci bol práve Okresný súd Žiar nad Hronom. Ohľadne námietky res iudicata uviedol, že rozsudok stáleho rozhodcovského súdu sp. zn. XXXXX/XX zo dňa 21. 02. 2013 vydaný stálym rozhodcovským súdom Z. rozhodcovská, a. s. nie je možné považovať za prekážku veci rozsúdenej, ak v zmysle pripojeného spisu P. súdu Žiar nad Hronom sp. zn. 6Er 347/2014 vyplynula pre okresný súd okolnosť, že rozhodcovská doložka v znení ako je formulovaná vo všeobecných obchodných podmienkach pri poskytnutí úveru, predstavuje neprijateľnú zmluvnú podmienku a teda ide o absolútne neplatný právny úkon, na základe čoho sa rozhodcovský rozsudok vydaný na jej základe považuje za akt ničotný.

8. O trovách konania rozhodol okresný súd v zmysle § 255 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej v texte „CSP“) v spojení s § 262 CSP.

9. Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalovaný, ktorý namietal, že v konaní došlo k vade uvedenej v § 365 ods. 1 písm. d), f) a h) CSP tým, že súd prvej inštancie rozsudok nedostatočne odôvodnil najmä tým, že sa nevysporiadal s argumentáciou žalovaného a iba nekriticky prevzal argumentáciu žalobcu, čím odňal žalovanému možnosť konať pred súdom a súčasne súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Rozhodnutie, resp. odôvodnenie napadnutého rozhodnutia nespĺňa podmienky upravené Civilným sporovým poriadkom.

10. Následne žalovaný namietal, že zmluvu o úvere nemožno považovať za zmluvu o spotrebiteľskom úvere v zmysle zákona o spotrebiteľských úveroch. Spochybnil status pôvodnej žalobkyne ako spotrebiteľky, preto súdom citované ustanovenia týkajúce sa ochrany spotrebiteľa sú podľa neho neaplikovateľné. V zmluve o úvere je totiž výslovne uvedený účel uzatvorenia zmluvy - povolenia, preto pôvodná žalobkyňa nie je spotrebiteľkou. Nebola súčasne naplnená ani podmienka ust. § 150 CSP, pretože strany majú povinnosť pravdivo a úplne uvádzať podstatné a rozhodujúce skutkové tvrdenia týkajúce sa sporu. Pôvodná žalobkyňa vo svojom podaní nepreukázala účel poskytnutia peňažných prostriedkov, len účelovo tvrdila, že ich na účel povolenia nepoužila. Z jej strany preto došlo o zjavné

zneužitie práva, ktoré nemôže požívať právnu ochranu. Nedodržanie dôkaznej povinnosti podľa neho a následne neunesenie dôkazného bremena vedie v prípade dlžníka k procesnej pasivite, ktorá je rovnako sankcionovaná stratou sporu. Odmietol tvrdenia, že účelovo obchádzal ustanovenia chrániace spotrebiteľov využívaním formálneho účelu zmluvy. Dôležité podľa neho je, na aký účel bol úver poskytnutý, a nie na aký účel finančné prostriedky dlžník naozaj použil. Poukázal na viaceré rozhodnutia všeobecných súdov a zdôraznil, že zmluvné strany sa môžu dohodnúť, na základe akého zákona sa jej zmluvné vzťahy v budúcnosti budú spravovať.

11. Žalovaný v odvolaní doplnil, že v prípade jeho postavenia treba akcentovať aj jeho dobrú vieru, s ktorou do právneho vzťahu s dlžníkom vstupoval.

12. Na záver žalovaný považoval za nevyhnutné poukázať na to, že všetky finančné prostriedky pripísané k zmluve o úvere predstavovali zrážky poukazované súdnym exekútorom, ktoré vymohol v exekučnom konaní, a pokiaľ dlžník požadovanú sumu bezdôvodného obohatenia vyčíslil na podklade súm zrazených mu v exekučnom konaní, žalovaný si dovoľil poukázať na ustanovenie Exekučného poriadku, podľa ktorého navrátenie do predošlého stavu je v exekučnom konaní vylúčené. Navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil súdu na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

13. Vyjadrenie k odvolaniu nebolo podané.

14. Po podaní odvolania, počas odvolacieho konania bol podaný dňa 06.06.2019 návrh na zmenu žalobcu, v ktorom žalobkyňa oznámila, že ako postupca uzatvorila dňa 30.05.2019 so spoločnosťou BL A., s.r.o so sídlom A. XXX, L. : XX XXX XXX Zmluvu o postúpení pohľadávky vyplývajúcej zo zmluvy o úvere č. XXXXXXXXXX uzavretej dňa 05.10.201. Krajský súd aplikujúc ust. § 80 ods. 1,2 CSP v spojení s § 378 ods. 1 CSP, dňa 22.07.2019 uznesením č.k. 16 Co 368/2018-324 pripustil, aby do konania na miesto žalobkyne Magdalény Mokrășovej, nar. 19.07.1944 vstúpil ako nový žalobca BL A., s.r.o so sídlom A. XXX. Uvedené uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 05.08.2019.

15. Krajský súd ako súd odvolací (§ 34 CSP) prejednal odvolanie žalovaného a napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmal v medziach daných § 379 a § 380 CSP a bez nariadenia pojednávania v súlade s § 385 ods. 1 (a contrario) CSP rozsudok okresného súdu podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil.

16. Po preskúmaní veci odvolací súd konštatuje, že okresný súd vykonal dokazovanie vo veci v dostatočnom rozsahu, vykonané dôkazy správne vyhodnotil podľa § 191 ods. 1 CSP a svoje rozhodnutie aj náležite odôvodnil podľa § 220 ods. 2 CSP v súlade s právnymi závermi uvedenými v zrušujúcom uznesení Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 16Co/82/2017-172 zo dňa 25. mája 2017. Úvodom odvolací súd poukazuje na zodpovednosť žalovaného za obsahové vymedzenie svojho odvolania v spojitosti s nevyhnutnosťou odvolacieho súdu rešpektovať svoju viazanosť odvolacími dôvodmi.

17. Okresný súd založil svoje rozhodnutie na skutkovom a právnom závere, že zmluva o úvere uzavretá medzi stranami sporu je zmluvou spotrebiteľskou, má spotrebiteľský charakter, a preto ju podrobil prieskumu v zmysle § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka ako aj v zmysle § 9 ods. 2 zák. č. 129/2010 Z. z. v spojení s § 11 tohto zákona, a na základe vykonaného dokazovania a následného právneho posúdenia dospel k záveru, že zmluva o úvere neobsahuje obligatórne náležitosti vyžadované zákonom č. 129/2010 Z. z., v dôsledku čoho je úver poskytnutý právnej predchodkyňi žalobcu nutné považovať podľa § 11 ods. 1 písm. a/ tohto zákona za bezúročný a bez poplatkov. Ako ďalší dôvod pre záver o tom, že žaloba na vydanie bezdôvodného obohatenia je dôvodná, podporil aj aplikáciu ust. § 39 Občianskeho zákonníka, nakoľko dospel k záveru, že odplata dohodnutá v zmluve o úvere je v rozpore s dobrými mravmi. Uvedené skutkové a právne závery žalovaný v odvolaní nespochybnil.

18. Okresný súd sa preto správne v odôvodnení rozhodnutia zameril len na argumenty, ktoré sú z hľadiska výsledku súdneho rozhodnutia považované za rozhodujúce, pretože všeobecný súd - súd prvej inštancie nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranami sporu, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový základ rozhodnutia.

19. Prioritným odvolacím dôvodom žalovaného bola skutočnosť, že okresný súd považoval zmluvný vzťah medzi právnou predchodkyňou žalobcu a ním za spotrebiteľský, nakoľko mal za to, že dlžník nemal postavenie spotrebiteľa.

20. Okresný súd sa dôsledne zaoberal aj charakterom spotrebiteľskej zmluvy - zmluvy o úvere, ktorá bola predmetom posúdenia v prejednávanej veci a konkrétne uviedol, na základe akých právnych úvah k uvedenému právnemu záveru o spotrebiteľskom charaktere zmluvy o úvere dospel. V tomto rozsahu odvolací súd na odôvodnenie uvedené pod bodom 19. napadnutého rozhodnutia v celom rozsahu odkazuje a na zdôraznenie správnosti uvádza, že k vylúčeniu zmluvy o úvere spod režimu právnej úpravy spotrebiteľských úverov môže dôjsť len v prípade, keď je jednoznačne preukázané, že podnikanie spotrebiteľa patrí do skupiny povolaní vykonávaných v tzv. podnikateľskom režime (resp. do skupiny iných povolaní), ako aj po náležitom vyhodnotení zhody zmluvou proklamovanej okolnosti poskytnutie úveru naozaj, či už na výkon podnikania, alebo ako v prejednávanej veci povolania, resp. na iný účel, so skutočnosťou. Dôkazné bremeno na preukázanie toho, že úver bol poskytnutý „na výkon povolania“ ťaží toho, kto tvrdí takúto výnimku majúcu za následok potrebu kvalifikácie úveru za tzv. iný, a teda nespotebiteľský úver majúci sa riadiť výlučne úpravou v zmluve, prípadne v Obchodnom zákonníku, resp. byť vyňatý spod charakteru spotrebiteľského úveru v zmysle zák. č. 129/2010 Z. z. Navyiac právne predchodkyňa žalobcu ako dlžníčka poprela, že by uvedený úver bol poskytnutý na výkon jej povolania, ak bolo preukázané, že v čase, kedy jej bol poskytnutý, táto bola na starobnom dôchodku, nepodnikala, nevykonávala žiadne povolanie. Odvolací súd tak v celom rozsahu odmieta argumentáciu žalovaného o tom, že zmluva o úvere nie je spotrebiteľskou, resp. nemá spotrebiteľský charakter, ako aj úvahy o tom, že dôkazné bremeno je na strane spotrebiteľa. Okresný súd dostatočne odôvodnil svoje skutkové a právne závery, odvolací dôvod nepreskúmateľnosti rozhodnutia preto neobstojí.

21. K vyššie uvedenému odvolací súd dopĺňa, že k zaškrtnutiu políčka „na výkon povolania“ došlo práve zo strany žalovaného, a to tak, ako to vyplýva z obdobných vecí rozhodovaných všeobecnými súdmi SR s úmyslom žalovaného vyhnúť sa zodpovednosti za aplikáciu právnych predpisov na úseku ochrany spotrebiteľa. Bezpečným preukázaním účelu úveru nie je len všeobecný údaj o uzavretí zmluvy na výkon povolania, ktorý neposkytuje odpoveď na otázku, aké je postavenie odberateľa (dlžníka) a aký konkrétny súvis s takýmto zamestnaním, resp. povolaním, či predmetom činnosti dlžníka vôbec uzavretie príslušnej zmluvy má. Zaškrtnutie možnosti, resp. spôsobu použitia úveru sama o sebe neumožňuje vyvodiť záver, že o zmluvu spotrebiteľskú nejde. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na judikatúru Európskeho súdneho dvora, napr. rozsudok Súdneho dvora (druhá komora) z 20. 01. 2005 - Johann Gruber proti Bay Wa AG. Účelom úveru, pre prípad, aby nespadal pod ustanovenia právnych noriem na ochranu spotrebiteľa by musel byť preukázateľne účel, ktorý uspokojuje, a nie v nezanedbateľnom rozsahu potreby týkajúce sa povolania spotrebiteľa, resp. jeho obchodnú, či inú podnikateľskú činnosť. Uvedené právne závery sa vzťahujú aj na zmluvu o úvere uzavretú resp. zaškrtnutú za účelom „výkonu povolania“. Dlžníčka sa v žiadnom prípade pri uzatváraní zmluvy nesprávila tak, že by na strane veriteľa dodávateľa oprávnene vzbudila dojem ako starobná dôchodkyňa, že koná na podnikateľské účely, či na výkon povolania.

22. Nemožno opomenúť ani to, že predmetná zmluva o úvere má podobu štandardnej formulárovej zmluvy, ktorá je typická tým, že sa uzatvára vo viacerých prípadoch a spotrebiteľ spravidla jej obsah nemôže meniť vzhľadom na formulárovú predtlač, čo znamená, že spotrebiteľ podmienky, ktoré si však poskytovateľ úveru sám v predstihu a v klude bez časového stresu podľa svojich predstáv naformuloval prijme, alebo zmluvný vzťah následne nevznikne. Za takéhoto stavu je spotrebiteľ v tomto prípade z hľadiska informovanosti a vyjednávacej pozície slabšou stranou zmluvného vzťahu, pričom aj z predmetnej zmluvy o úvere jednoznačne vyplýva, že jednotlivé časti, vrátane uvedenia, že finančné prostriedky sú poskytnuté na výkon povolania, sú vyplnené práve žalovaným.

23. Vzhľadom na vyššie uvedené právne závery preto nie je možné akceptovať ani odkaz žalovaného na svoju „dobrú vieru“, s ktorou do právneho vzťahu s právnou predchodkyňou žalobcu vstupoval, ak v konaní dosiaľ nepreukázal, že by finančné prostriedky boli skutočne žalobkyni poskytované na výkon povolania. Naopak k zaškrtnutiu tohto políčka „na výkon povolania“ došlo samotným žalovaným, ktorý mal k uzavretiu zmluvy pristupovať s odbornou starostlivosťou a v zmluve dostatočným spôsobom uviesť konkrétne informácie, z ktorých by nepochybne účel finančných prostriedkov vyplýval. Na uvedenom právnom závere nič nemení ani rozhodnutie Slovenskej obchodnej inšpekcie, na ktoré odvolateľ v odvolaní poukazuje, ktoré nie je pre rozhodnutie všeobecného súdu záväzné.

24. Rozhodnutie súdu prvej inštancie, pokiaľ ide o posúdenie zmluvy o úvere ako zmluvy spotrebiteľskej, ale aj právny záver, že nárok žalobkyne na vydanie finančných prostriedkov titulom vydania bezdôvodného obohatenia je vecne správne, preto odvolací súd napadnuté rozhodnutie potvrdil v celom rozsahu.

25. Okresný súd správne rozhodol i o náhrade trov konania, ak rozhodol v zmysle § 255 ods. 1 CSP, teda podľa úspechu v konaní, ktorú skutočnosť odvolací súd uvádza napriek tomu, že konkrétnymi dôvodmi výrok o náhrade trov konania nebol odvolaním napadnutý, ide však o výrok závislý.

26. O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd v zmysle § 255 ods. 1 CSP v spojení s § 396 ods. 2 CSP. Žalovaný nebol v odvolacom konaní úspešný, preto nemá nárok na náhradu trov odvolacieho konania. Tento nárok vznikol žalobcovi, ktorý bol v odvolacom konaní v celom rozsahu úspešný, preto má nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalovanému v celom rozsahu s tým, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %, o výške ktorých rozhodne po právoplatnosti tohto rozhodnutie súd prvej inštancie samostatným uznesením v zmysle § 262 ods. 2 CSP.

27. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.
Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) CSP (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 CSP nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (t.j. ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).